

Visul copilăriei...

Eugenia Calancea

Vedeam soarele cum cădea peste deal
Și cerul era colorat în zarea săngeroasă,
Iar ziua intră din nou în somnul letal,
Noaptea cu stele și luna plină colorează.

Zarva mare, încet, încet se stinge,
Luminile din case se-aprind în greamuri,
Când se-aude prelung un copil ce plângă,
Iar păsărelele mici-și caută cuibu-n ramuri.

În taină a-ncremenit și pădurea,
Iar vântul învăluie linisteaua aiurea,
Când apa cântă pe pietre la izvor
Și cântecul măntuirii răsună ușor.

O lumină apare printre dealuri de ceară,
E luna plină ce-apare maiestuoasă,
Iar norii albi se văd cum o-nconjoară,
Cu o năframă prețioasă și vaporoaasă.

Copil eram și-mi plăcea să mă uit la stele
Și-acum aş vrea să zbor cu dor,
Iar când să plec departe către ele,
Visul copilăresc mă face să-l ador.